

Dus de Neanderthaler raast Edie's 300ZX, zet de achtervolging in en tracteert het troostnietje op een serie welgemikte muilperen. Waarna de juten hem briesend overmeesteren.

Diefstal, wegenverkeerswet specialis roekeloosheid. En wat oude voorwaardelijken die allicht in werkelijke droevigheid omgezet worden.

Kijk, daar had een DVD nu best makkelijk voor geweest. Dat je op een knop drukt en zegt: Cherry, kerel, leuk dat je die derde laatste aflevering even aan de inkomsten moest denken en dat al dat Nissanplacement ook eens tot een achtervolging moest leiden¹ (en dat van die gaybash heeft ook een reden (verhaallijngewijs was ie namelijk wél onverwacht). Marc, doe jouw pedagogending! Niet hun ding. Wat je met met name Zach, maar ook de PrestonParkerPorter broers bewezen hebt, is een sterk inzicht in hechtingsstoornissen. En naar de baby van Gaby en Carlos waren we nu zo benieuwd.

Als hoogtepunt van het cliffhangende, seriebrede Solisdrama presenteert Cherry ons andermaal een domme woedeuitbarsting, in een provinciaal rechtbankzaaltje. Jammer joh. 8 jaar is bovendien nogal overdreven, ondanks genoemde speciali. Carlos tot slot wel héél dom; minstens had ook deze tuinman dan gay kunnen zijn (ja, weet Carlos veel, en tot dan toe was ie wel erg consequent in zijn handelen). Nee, zo'n stel en dan zo'n einde.

Misanthrop Cherry maakt in deze datinggame een verlies- en winstrekening op waar talrijke infuuszakken bloed uitloopt. De American family met de vier galbakken overwint alle stormen. Dankzij een carrière die opvlamt bij verminderde weerstand (als een auto-immuunziekte). Met afstand het onwaarschijnlijkste stukje verhaallijn (geef mij zo'n intercedent). De domme gans met groeibriljant accepteert het aanzoek van de suffe stotteraar (de moeder van acquirellerende huilebalk Susan Mayer).

George de pharmacist en Bree: allebei een gemene inborst en een feilloos kleurgevoel; gemeenschappelijke hobbies bonsai-schikken en antieke handvuurwapens. Gemaakt voor elkaar. En die vinden elkaar ook niet.

Misanthrop Marc

Dat is nu het lot van de gevorderde TV-kijker. Is er een keer een serie zo mooi gemaakt, zo psychologisch interessant en zo rijk van en aan personages, gooit de commercie roet in het eten. En waarom? Vanwege een achtervolging met een auto die niemand koopt (300ZX) en een die niemand zou willen onderhouden (Maserati). Ach, gun Volvo iets, in deze barre tijden zonder S60², want de acquirellerende medemens heeft Susan op het netvlies. Geen happy of unhappy ending voor Carlos en Gaby, maar een rechtbankgevecht. Arme ik, zit ik daarom met Carlos mee te jaloezieën?

Zach, wiens gezichtsbekendheid op peil wordt gehouden dankzij Roberto Floren van Nijenrode's familiebedrijvenleerstoel, is mooi in de verf gezet qua psychologie. Eerste levensjaren met junk Mary Alice. Wat leidt tot emotionele labiliteit. Een overprikkelde baby -meer dan optimaal gefrustreerd zozegd- betekent een goede cognitieve ontwikkeling, maar emotioneel is zo'n mams logischerwijs wat minder instructief. Klopt als een zwerende vinger.

In principe -zo leert ons de pedagogiek- kan een aanwezige, matige getalenteerde opvoeder zeer goed concurreren met een afwezige, goede. Vader young, te streng, ach. Vrouwtje babbeltand (de zus van

-
- 1 Bovendien had dat een stuk origineler gekund. Met die vezamelde 49 kilovrouwtjes (behalve Edie en vrouwvrouw Claire) was de Kia Cerato, mede gelet op de figuratie in de folder veel origineler geweest (Bovendien -eindelijk- weer eens een echte NetNietNaam: Cerato is gelato au Japonais, vgl Stallion van Mistubishi. Nee, de Nissan kloklooi, dat is een EchtNietNaam) Als vlotte sedan met drehfreudig vtec-karakter bovendien een Kiaversie van een paar man's Alfa (156 1.6 88 kW van heelergindertijd 20 k) voor 17 k (volgt u het nog?).
  - 2 Er is wel iets met een Taiwanees dash en een Yarissnuit van plastic dat geen bumpers heeft, maar dat kan toch geen Volvo zijn? Een S60 zonder bumpers? Kikker zonder billen, schelp zonder mossel (verzin nog es wat metaforiek).

Huber, Felicia) is de metaforische, pleegfamilie die overijverig aan de slag gaat. Waarna Zach haar beschuldigt van het vermoorden van Pa. Wat in deze homicides-R-us serie geeneens een gekke gedachte is. Bij de politie navraag doen kennelijk wel, maar dit terzijde.

Dat schreeuwt men niet van de daken, maar een pleeggezin is zeker niet de oplossing voor alle kwalen. En reken maar dat er een of ander belang is; dat doe je niet als hobby.

Dat de biologische vader, zeer aanwezig en overprotective zoveel punten scoort lijkt me nogal wiesdes. Wie anders? All American girl Julie verwoordt het probleem niet, ondanks haar A-levels in communicatie (ja, je moet het ook nog even *doen*, behalve het hebben). Pa wel. "Je bent een goede vent, maar dit was een beetje hooggegrepen," en daar is geen woord Frans bij. Had iemand anders dat nu eens rustig en reëel gezegd; had niet gek geweest. Plummervrouw Susan heeft nog niet eens een minuut denktijd besteed; voor haar heeft Zach nauwelijks meer impact dan een aanmaning of een padvinder aan de deur.

Vlam, deur dicht, tot ziens. Krenking is wel degelijk op feitelijke ervaringen gebaseerd; voor jezelf en je welbevinden moet je het alleen niet binnen laten komen. Of een plekje geven. En: moving on. Julie bewijst dat een relatie op medelij niet werkt voor de in populariteit uitgedaagde. Datingwijsheid: woont je vader upwardly mobile, rot voor jou, zit er niettemin weinig anders op dan in een slechtere wijk te sporten en te hobby'en, want zo werkt dat helaas niet en die vlieger gaat niet op.

Een sterke wil, in dit geval gericht op Julie, wordt gefrustreerd. Leidt tot krenking, boosheid, gevoel geen kans gehad te hebben. Afijn, zo ging het ook, alleen dat moet dan verwerkt en daar is Zach niet erg bedreven in. Zach kennen we in de serie slechts woedend, en anders wel mokkend.

Zodat de serie ook opgevat kan worden als een aanmoediging realistisch te daten, in plaats van ambitieus. Ook naar de vrouwmens; omdat de heren Van de Kamp en Solis welbeschouwd weinig deuken in pakken boter slaan. Ja dat uiterlijk, dat wil wat .. want ook ik bespeur bij mezelf sympathie, met name naar Carlos. Maar doet hij iets voor Gaby? Goede gesprekken? Symbiotische kinderwens? Receptioniste die de jongens motiveert, desnoods? Nee. Slechts de Maseratidealer plengt bittere tranen, bij de aanstaande scheiding.

Het andere uiterste, in de sfeer van bedrijven de handelaar in BV's, payrollen en zzp-klantjes (tevens een betrouwbaar adres voor tweedehands kantoormeubilair) is evenmin erg wenselijk. Zogenoemde achterbankkinderen. Vernoemd naar het gediensstige gedrag van de ouder. Egocentrist. Ziet geen enkele noodzaak zichzelf te verbeteren. Strevingen zijn hem vreemd en idealen zijn zo oppervlakkig als dat "de mensen leuk met elkaar moeten omgaan". En zo kan een dergelijk typ failleren zonder de geringste wroeging. De belastingdienst heeft het erg druk met dit type opvoedingsfout, tegenwoordig. "Hun psychische realiteit overheerst de externe realiteit," zegt het studieboek erover. En toen was het 16 november en kostte een glaasje wijn 3,50.

uh, wacht, dat hoort in een ander stukje (toch?)

Edie is een strenge rationeel, opgevoed door disciplinarians. Die, simple comme bonjour, niet erg makkelijk bij haar gevoel kan. Daarbij contacten verongemakkelijkend door een volkomen functionele inzet van het uitbundig geboetseerde lichaam, steeds een probaat middel om andere vrouwen in het roddelgretige Wisteria Lane op ruime afstand te houden. Inderdaad, ze is eenzaam (en dan werkt ze ook nog eens in de verkoop, ook al zo'n allenig beroep).

Ontdekt u een rode draad hier? Vingers? De rollen die boeiend zijn in mijn ogen, zijn de kleinste. Zach, George, Edie. Als dat nu eens expres zou zijn? Zo'n Marc toch. Dat de amourettes van Susan of de opvoedproblematiek van Lenette (doe-es-een cursus en quit whining) zoveel aandacht opeisen. Lijkt dat niet op de krant, de vereniging, de afdeling of de familie?

Vooruit, wat de van den Kamps meemaken, dat gun je niemand.

